

Moni esikoisdekkari on taitavasti tehty ja tyyliltään valmis

Dekkaribuumi näkyy kustantamoissakin. Käsikirjoituksia tulee paljon ja niiden taso on noussut. Taustaltaan esikoisdekkaristit ovat monenlaisia, ja ensimmäistä kirjaa viilataan usein pitkään.

TEKSTI LEENA-KAISA LAAKSO

"Tällä hetkellä meille tulee käsikirjoituksia keskimäärin nelisen päivässä, niistä dekkareita on ainakin neljäsosa. Dekkarien suosio ja samalla myös esikoisdekkarien määrä on kasvanut", Tammien kustannuspäällikö **Petra Maisonen** sanoo.

Maisonen on ollut Tammella 2000-luvun alusta. Dekkarikenttä on siinä ajassa muuttunut. Suosio räjähti 2010-luvulla, ennen sitä kotimaisia dekkareita tarjottiin ja julkaistiin aika vähän.

Myös käsikirjoitusten taso on noussut. Nykyään aiempaa useampi teksti tulee kustantamoon jo hyvin valmiin oloisena.

"Kirjoittajat ovat nykyään enemmän tietoisia kerronnan välineistä ja siitä, että toimiakseen hyvin dekkari vaatii mielenkiintoiset henkilöt ja voimakkaan jännitteen. Kaksikymmentä vuotta sitten

tekstejä piti enemmän jumpata kustantamossa", Maisonen kertoo.

Maisonen sanoo, että viime vuosina vastaan on tullut suorastaan huippuja esikoisdekkaristeja.

"Viime vuosien suurin löytö on ollut **Max Seeck**. Muistan, kun bongasin hänen käsikirjoituksensa käsikirjoituslaatikosta ja tiesin, että nyt on käsillä jotain poikkeuksellista. Hän oli jotenkin tosi valmis, hallitsi lajityypin ja on kielellisesti taitava. Myös **Ari Rätty** oli luonnonlahjakkuus."

Myllylahdella on pitkä kokemus esikoisdekkarien julkaisemisesta. Nykyään kustantamo julkaisee niitä 2-4 vuodessa. Myllylahden esikoisdekkari on myös kahtena peräkkäisenä vuotena valittu vuoden parhaaksi esikoisdekkariksi.

Dekkarikäsikirjoituksia tulee vuosittain ehdolle noin parisataa.

"Tänä keväänä meiltä ilmestyi kolme esikoisdekkaria, se on ennätys. Karsinta on tiukkaa, mutta

Petra Maisonen

jos meille tulee hyvä tarina, joka toimii, kyllä siihen tartutaan. Tekstissä täytyy olla joku juttu, joka valaisee koko tarinan", Myllylahden kustannuspäällikkö **Niina With** sanoo.

Myös Myllylahdella sekä tarjottujen että julkaistavien esikoisdekkarien määrä on kasvanut ja laatu noussut.

"Hyviäkin joudutaan jättämään pois. Teknisesti hyviä on paljon, mutta jos tarina ei mene ihon alle, teksti jättää kylmäksi. Toisaalta joskus hiomaton, sydäimestä tullut tarina, kolahtaa", With sanoo.

Saapuneiden käsikirjoitusten määrässä näkyy myös, jos dekkari on ollut esillä mediassa.

"Teemme muun muassa esikoisdekkarien kirjoittamisesta opasvideoita nettiin, ja julkaisupäivän jälkeen voi tulla parikinkymmentä käsikirjoitusta", With sanoo.

Erilaisia taustoja, omia ääniä

Dekkarikäsikirjoituksia tulee sekä Tammelle että Myllylahdelle monentaustaisilta kirjoittajilta.

Nykyään kirjailijuus nähdään usein entistä ammattimaisempana, lajityypin konventiot opetellaan ja tekstiin haetaan hyvää ilmaisua. Moni kirjoittaa työssäänkin.

Tammen dekkaristeista löytyy muun muassa niin toimittajia, markkinointi-ihmisiä kuin

Viime vuosien suurin löytö on ollut Max Seeck. Muistan, kun bongasin hänen käsikirjoituksensa käsikirjoituslaatikosta ja tiesin, että nyt on käsillä jotain poikkeuksellista."

teho-osastonhoitaja ja vankilatyöntekijäkin. Tämän syksyn esikoisdekkaristi **Saija Kuusela** on biologi ja työskentelee Suomen ympäristökeskuksessa.

Maisonen kertoo kuitenkin tekstin ratkaisevan, ei sen, kuka sen on kirjoittanut.

"En usein edes lue ensin saatekirjeitä", hän sanoo.

Oma ilmiönsä ovat dekkarin pariin siirtyneet romaanikirjailijat, kuten Tammella **Pauliina Susi** tai **Petri Karra**.

Myllylahden tämän kevään esikoisdekkarit tulevat markkinoinnin ja median maailmasta, mutta ovat keskenään erilaisia, ja se on Withistä rikkaus.

"**Tommi Laiho** on huikea, puhutteleva, **Milka Hakkarainen** sijoittaa tarinan ruotsinsuomalaiseen miljööseen ja käyttää tarkkanäköistä huumoria, **Aki Virtanen** on vauhdikas trilleristi. Viime syksyn huikea menestys, **Tuula Ranta**, on eläkkeelle jäänyt äidinkielenopettaja", With kertoo.

With arvostaa myös huolella tehtyä saatekirjetä, josta käy ilmi kirjan ydin ja kirjoittajan tausta.

"Hyvä saate houkuttelee tarttumaan tarinaan. Se näyttää, että kirjoittaja on tosissaan ja voi auttaa vaikka huonon alun yli", hän sanoo.

Niina With

Moninaisia maailmoita ja hyvät hahmot

Esikoisdekkarit ja tarjottavat käsikirjoitukset sijoittuvat monenlaisiin paikkoihin. Osalla kirjoittajista on vahva visio omasta maailmasta.

- Sellaisia ovat vaikka **Patricia Betenyin** yli-luonnollista hyödyntävät dekkarit tai **Heikki Valkaman** cozy crime, Maisonen sanoo.

Molemmissa kustantamoissa on myös nähty ulkomaille sijoittuvien dekkarikäsikirjoitusten buumi. Sen takana on usein ajatus, että maailmalle sijoittuva myysi käännösmarkkinoilla paremmin.

- Noin viisi vuotta sitten rupesi tulemaan paljon käsikirjoituksia, joissa tarina sijoittuu muualle kuin Suomeen. Suomi voi tuntua liian tavalliselta. Siinä on myös haaste: miten luo tutusta ympäristön, jossa voi tapahtua mitä tahansa, Maisonen sanoo.

- Aika paljon tulee edelleen tekstejä, jotka sijoittuvat vaikka Yhdysvaltoihin, mutta joissa piireet ja miljöö on hahmoteltu television, ei oman kokemuksen, kautta, With sanoo.

Valtaosassa Tammelle tarjottavista dekkareista on kuitenkin poliisi, joka tutkii rikosta. On myös yksityisetsiviä ja agenttitarinoita.

- Dekkari voi myös rakentua ihan tavisten varaan. Itse asiassa odotan psykologista trilleriä, jossa tavalliset ihmiset ajautuvat kamaliin kohtaloihin, Maisonen sanoo.

Tärkeää Maisosesta ovat etenkin hyvät henkilöhahmot. Monesta dekkarista tehdään sarja, ja

”

Jonkinlainen yhteiskunnallisuus ja kantaaottavuus on ehkä ollut viime aikoina nousussa, kuten myös hyvin rakennetut arvoitusdekkarit”

hyvät, tunnistettavat henkilöt ovat se, mikä kantaa.

Myllylahdelle tarjotaan tyylilajiltaan monenlaisia dekkareita.

- Jonkinlainen yhteiskunnallisuus ja kantaaottavuus on ehkä ollut viime aikoina nousussa, kuten myös hyvin rakennetut arvoitusdekkarit, With kertoo.

Ennen kaikkea With toivoo, että kirjassa kuuluu kirjoittajan oma ääni. Myös hyvät henkilöt ovat plussaa. ■

Ensi syksynä sekä Tammelta että Myllylahdelta nähdään jälleen uusi esikoisdekkaristi.

- Niinan vinkki esikoisdekkarin kirjoittajalle:
"Kun tarina tempaisee mukaansa ja henkilöhahmot puhuttelevat, olet jo todella pitkällä."
- Petran vinkki:
"Juonen lisäksi kannattaa satsata henkilöhahmoihin ja heidän väliseensä dynamiikkaan."

Esikoisdekkarit

syntyvät hyvästä ideasta, tarinan imusta ja sopivista hahmoista

Tämän kevään esikoisdekkareista löytyy kiinnostavia ääniä ja hienoja maailmoja. Haastattelin kuutta ensimmäisen dekkarinsa kirjoittanutta ja kysyin, miten kirjat saivat alkunsa ja millaista niitä oli kirjoittaa. Mukana Martta Kaukonen. Milka Hakkarainen. Kauko Röyhkä ja Anneli Aunola. Tuomas Niskakangas. Johanna Savolainen.

KANSI: PERTTU LAMSA

Martta Kaukonen: Terapiassa, WSOY, 407 s.

TEKSTI LEENA-KAISA LAAKSO
KUVAT KUSTANTAJAT

KANSI: SAMPPA RANTA

Johanna Savolainen: Se, joka pääsi pakoon, Kustannus-Mäkelä, 320 s.

KANSI: TIMO NUMMINEN

Tuomas Niskakangas: Roihu, Otava, 523 s.

KANSI: EIJLA KUUSELA

Kauko Röyhkä & Anneli Aunola: Liian lempeä mies, Docendo, 335 s.

KANSI: KAISU SANDBERG

Milka Hakkarainen: Ei verta rantaa rakkaampaa, Myllylahti, 372 s.

Martta Kaukonen

Martta Kaukonen on 45-vuotias, Kuopiosta kotoisin oleva ja Helsingissä asuva elokuvakriitikko, joka harrastaa lukemisen lisäksi myös kirpputorien ja vanhaintavarainliikkeiden koluamista.

Miksi juuri dekkari?

Suosikkielokuvani on Billy Wilderin *Nainen ilman omaatuntoa*, jossa Barbara Stanwyck on hyytävä femme fatale. Pyrkimykseni oli kirjoittaa esikoisdekkariini yhtä älykkäitä ja syvällisiä naishahmoja.

Kirjassani ei ole rikostutkintajuonta, etsivää tai poliisia. Kysymys ei ole, miten murha tehtiin tai kuka on syyllinen, vaan se, miksi murhaajasta on tullut murhaaja.

Jännäriissä voin käsitellä minulle tärkeitä asioita, kuten lapsuuden traumoja, kevyen viihteen varjolla. Sellainenkin, jota teemat eivät muutoin kiinnostaisi, voi tarttua kirjaan.

Mistä kirjan idea, henkilöahmot ja juoni syntyivät?

Sain idean eräänä iltana ollessani nukahtamassa. Kuulin kirjan ensimmäisen kappaleen mielessäni ja sanelin sen kännykkääni. Kun heräsin seuraavana aamuna, aloin kirjoittaa. Halusin kirjoittaa terapeutin ja potilaan terapiasuhteesta. Juoni syntyi itsestään, hahmot alkoivat elää.

Millaisia haasteita tai vaikeuksia kohtasit?

Vaikeinta oli motivoida itseään kirjoittamaan, kun ei ollut vielä kustannussopimusta. Vaatii silkkaa hölmöyttä kirjoittaa ja kirjoittaa, vaikka ei tiedä, mikä käsikirjoituksen lopullinen kohtalo on. En voi vielääkään oikein uskoa, että minusta oli siihen.

Miten ja missä kirjoitat?

Kirjoitan aina, kun päivätyöltäni liikenee aikaa ”työhuoneessani” eli keittiössä, sata vuotta vanhan työpöydän ääressä. Minulla on vain yksi rutiini: kävely ennen kuin aloitan kirjoittamisen.

OTTO VIRTANEN/WSOY

Martta Kaukonen

Juoni syntyi itsestään, hahmot alkoivat elää.”

Juoma, ruoka tai muu, jonka voimin kirjoitat? Muusa?

Minua motivoi konkreettinen tavoite, kuten vaikka kolme sivua päivässä. Muusani on aviomieheni, joka jaksaa kannustaa minua loputtomasti.

Tulevaisuudenkuviot?

Olen jo kirjoittamassa uutta psykologista jännäriä. Juoni, murhaaja ja motiivi ovat selvillä. Olen kirjoittanut alun ja lopun. Nyt pitäisi vain päästä pisteestä a pisteeseen b. Minulla on kova ikävä esikoisdekkarini päähenkilöitä, joten voi olla, että kirjasta kehkeytyy jatko-osa. Ikävää on helpottanut, että olen päässyt juttelemaan kirjastani lukupiireihin, toivottavasti saan lisää kutsuja niihin jatkossakin. ■

Milka Hakkarainen

Milka Hakkarainen on Ruotsissa asuva, Raaseporista kotoisin oleva ja Kuopiossa opiskellut luonnontieteilijä, joka kääntää nykyisin työkseen mainos- ja tuotetekstejä. Hän kirjoittaa myös spekulatiivista fiktiota ja on mukana muun muassa ruotsinsuomalaisten koululaisien novellikilpailun tuomaristossa.

Milka Hakkarainen

Miksi juuri dekkari?

Luin jo ala-asteella Agatha Christietä, ja rikosromaanit ovat aina kiehtoneet minua. Suurimmassa osassa meistä asuu pieni salapoliisi. Dekkarissa voi käsitellä esimerkiksi identiteettiä ja ennakkoluuloja. Toivoisin näkeväni lisää myös dekkarikirjallisuutta, joka sijoittuu tulevaisuuteen tai keksittyihin maailmoihin, tai joka sekoittaa nykymaailmaamme ja fantastisia elementtejä.

Mistä kirjan idea, henkilöhahmot ja juoni syntyivät?

Suomessa asuessani en tiennyt mitään ruotsinsuomalaisista, mutta Ruotsissa minulle avautuikin uusi maailma. Halusin yhdistää hyvän rikosmysterin, jollaisia olen aina rakastanut, ja ruotsinsuomalaisen kulttuurin. Myös nykyinen kotipaikkani Skutskär on kuin luotu dekkarin näyttämöksi: meri on lähellä ja Stora Enson sellutehdas seisoo kolhona vartioimassa maisemaa.

Dekkarit ja rikossarjat alkavat usein sillä, että vedestä löytyy nuoren naisen ruumis. Halusin vähän muuttaa asetelmaa. Ruotsissa olen myös joutunut miettimään identiteettiä. Halusin kirjoittaa henkilöstä, joka häpeää syvästi suomalaisuuttaan. Halusin myös näyttää, että vakavia asioita voi käsitellä ilman turhaa väkivaltaa.

”

Tietenkin minulla on myös kissa. Kössi on omapäinen mutta uskollinen kirjoituskaveri.”

Millaisia haasteita tai vaikeuksia kohtasit?

Jouduin korjailemaan muutamaa epäuskottavaa juonenkäännettä, mutta muuten palaset loksahtelivat paikoilleen melko vaivatta. Useimmiten umpikujasta selvisi lähtemällä kävelyille tai tekemällä jotain ihan muuta. Ali-tajunta hoiti asian.

Miten ja missä kirjoitat?

Kirjoitan kotona. Vuorottelen läppärin ja kirjoitusvihkojeni välillä. Vihkoihin voi myös piirrellä ja sotkea, kun ideoiden sanoittaminen tökkii. Näen nopeasti tarinan alkuasetelman ja lopunkin, luon synopsiksen. Toivoisin omaavani enemmän rutiineja, mutten ole kovinkaan järjestelmällinen.

Kirjat ja sarjat ovat hyviä inspiraation lähteitä, parhaan innoituksen tuo kalenteriin punakynällä kirjoitettu kalmanraja.

Juoma, ruoka tai muu, jonka voimin kirjoitat? Muusa?

Kulutan paljon mustaa ja vihreää teetä. Yritän myös liikkua säännöllisesti. Tietenkin minulla on myös kissa. Kössi on omapäinen mutta uskollinen kirjoituskaveri.

Tulevaisuudenkuviot?

Jatko-osa on tekeillä, mutta aika näyttää, pääseekö se koviin kansiin. Lisäksi ideoita ja synopsiksia on kertynyt kymmeneen muuhun romaaniin. ■

Tuomas Niskakangas

Tuomas Niskakangas on helsinkiläinen Helsingin Sanomien taloustoimittaja, jota työ on vienyt rahan, vallan ja eliitin pariin. Hän toimi 2010-2014 myös HS:n Yhdysvaltojen-kirjeenvaihtajana. Vapaalla hän pelaa tennistä, padelia ja golfia.

Miksi juuri dekkari?

Olen lapsesta asti lukenut dekkareita. Mielestäni se on kirjallisuuden kuningaslaji, mutta aika vaativa kirjoittajalle. Itseäni miellyttävissä jännäreissä on usein monimutkainen juonirakenne, mutta ei liian vaikea tai epäuskottava. Jos juoni on haastava, voivat henkilöhahmot jäädä ohuiksi.

Mistä kirjan idea, henkilöhahmot ja juoni syntyivät?

Ajatus Roihuun syntyi Yhdysvalloissa, kun olin lopettelemassa kirjeenvaihtajakauttani. Aloin huolestua maailmantalouden velkavetoisuudesta, keskuspankkien talouden kannattelusta ja voimistuvasta populismista. Mieleeni nousi kehityskulku, joka voisi toteutua piankin.

Loin päähenkilöksi Suomen nuoren pääministerin. Tähän ehkä vaikutti tv-sarja *West Wing*, jossa vallanpitäjiä kuvataan läheltä ihmisinä. Juoni syntyi nopeasti. Tärkeää oli, että tiivistin tarinan aikajänteen yhteen viikonloppuun. Tämä toi lisää jännitettä.

Millaisia haasteita tai vaikeuksia kohtasit?

Tein Hesarissa 2,5 vuotta pikkupomon hommia, talouden ja politiikan toimituksen työnjohdossa. Se oli kuluttavaa, halusin palata kirjoittavaksi toimittajaksi. Se onnistui, mikä mahdollisti nelipäiväisen työviikon ja Roihun valmistumisen.

Miten ja missä kirjoitat?

Kirjoitan missä tahansa, yleensä kotona työhuoneessani tai kirjastossa. Mieluiten kirjoitan noin kuusi tuntia päivässä virka-aikaan, mutta myös iltaisin, jos päivisin kirjoittaminen ei ole mahdollista. Kurinalaisuus on yksi vahvuuksistani.

Tuomas Niskakangas

JONNE RASÄNE/OTIIVA

”

Jännärien tunnelma on aika kaukana omasta elämästäni, ja musiikki auttaa virittäytymään oikeaan fiilikseen.”

Juoma, ruoka tai muu, jonka voimin kirjoitat? Muusa?

Kuuntelen musiikkia, kun siirryn päivätöistä tai lapsiperheen arjesta kirjoittamaan. Jännärien tunnelma on aika kaukana omasta elämästäni, ja musiikki auttaa virittäytymään oikeaan fiilikseen.

Tulevaisuudenkuviot?

Roihun jatko on suunnittelupöydällä. Painetta saada toinen kirja markkinoille on, mutta en aio hätäillä. Dekkareita julkaistaan harmillisen paljon myös selvästi keskeneräisinä, mikä lukijana harmittaa minua. ■

Johanna Savolainen

Johanna Savolainen on vähän yli nelikymppinen helsinkiläinen viestintäpäällikkö, joka on aiemmin asunut Kotkassa, työskennellyt toimittajana ja pelannut nuorten maajoukkueessa koripalloa. Hän harrastaa myös juoksemista.

Miksi juuri dekkari?

Kirja oli pitkäaikainen haave, mutta ajattelin sen olevan liian iso työ. Kolme vuotta sitten tapasin päiväkodin eteisessä ihmisen, joka houkutteli minut mukaan Kallion kirjoittajakouluun. Halusin kirjoittaa romaanin lähtemisestä, jäämisestä ja pikkukaupungista. Kun aloin kirjoittaa, tajusinkin kirjoittavani dekkaria.

Mistä kirjan idea, henkilöhahmot ja juoni syntyivät?

Ensin oli aihe, identiteetti. Sitten tuli tuntemani koripallon maailma. Hahmot vain lähtivät syntymään. Halusin tuoda pikkupaikkakunnalle ulkopuolisen ja katsoa, mitä tapahtuu. Pohdin myös sitä, kun huippu-urheilija lopettaa, identiteetti on rakennettava uudelleen. Olin itse muuttanut parikymppisenä Kotkasta pois ja tajunnut, että jokaisella on eri tausta, eri lähtökohdat. Halusin myös pohtia taakkoja, jotka siirtyvät suvussa eteenpäin.

Millaisia haasteita tai vaikeuksia kohtasit?

Olisi pitänyt suunnitella paremmin. Nyt jouduin kirjoittamaan paljon uudestaan. Haastetta toi myös, että valitsin poliisin päähenkilöksi enkä tieninyt poliisin työstä juuri mitään. Onneksi sain kustantajalta kontaktin, joka auttoi. Joskus myös tuli epäluulon hetkiä. Ensin lähetin liian keskeneräisen version kustantajalle ja sain hylkäyskirjeen. Tajusin, että tekstin pitää olla tosi valmista ja kirjoitin uudestaan.

Miten ja missä kirjoitat?

Olen päivätoisissa ja minulla on kaksi lasta. Kirjoitan aina, kun ehdin. Heräsin usein aamuisin kuudelta

Johanna Savolainen

Kirjoittamisen myötä on avautunut uusi, ihana maailma.”

kirjoittamaan. Mitä kovempi kiire, sitä parempi on kirjoittaa. Myös juokseminen liittyy minulla tiiviisti kirjoittamiseen, juostessa ideat jalostuvat.

Juoma, ruoka tai muu, jonka voimin kirjoitat? Muusa?

Ei juuri mikään, nautin itse kirjoittamisesta. Myös ihmiset ja kuulemani keskustelut inspiroivat.

Tulevaisuudenkuviot?

Toinen kirja on jo valmiina, viilaan juuri sitä, ja kolmanteenkin on jo idea. Tuntuu, että minulle on kertynyt kirjoittamattomia tarinoita. Kirjoittamisen myötä on avautunut uusi, ihana maailma. ■

Kauko Röyhkä ja Anneli Aunola

Kauko Röyhkä on Turussa asuva muusikko ja kirjailija, jolla on työn alla myös elämäkertansa toinen osa.

Anneli Aunola on turkulainen, eläkkeelle jäänyt ylikonstaapeli, joka on toiminut Helsingissä rikostutkijana muun muassa pedofiiliatapausten parissa. Tämä on hänen ensimmäinen kirjansa.

Miksi juuri dekkari?

Anneli: Aloite tuli kustantajalta. Olin lähettänyt käsikirjoituksen, joka käsitteli pedofiliaa ja rikoksia, joita olen tutkinut. Halusin kirjoittaa nimenomaan dekkarin. Kustantaja otti yhteyttä ja kysyi, sopsisiko minulle yhteistyö Kaukon kanssa.

Kauko: Dekkari on viihdettä, mutta myös koskettaa. Se tuntui oivalliselta välineeltä tähän. Ja tämä oli hieno tilaisuus tehdä yhteistyötä ihmisen kanssa, joka on ollut ratkaisemassa näitä rikoksia.

Mistä kirjan idea, henkilöahmot ja juoni syntyivät?

Anneli: Idea tuli minulta. Halusin puuttua lapsiin kohdistuvien rikoksien syrjään jäämiseen ja vähätelyyn, kirjoittaa tarinat näkyviksi ja saada ne mahdollisimman monen luettavaksi. Halusin tarinasta mukaansatempaavan, en liian synkkää. Kauko tiivistä juonen ja limitti tapahtumat hienosti, mielikuvitustaan hyödyntäen.

Kauko: Työstin tarinaa kirjallisempaan muotoon. Anneli toi asiatiedon ja tarinan rungon. Muokkasin myös henkilöitä moniäänisemmiksi ja lisäsin yhtymäkohtia äveriäämpään porukkaan, tällaista tapahtuu yhteiskunnassa kaikkialla. Piti vain kuvitella, vaikka oli toisaalta vaikea ymmärtää sitä pimeyttä ihmisissä.

Kauko Röyhkä

Anneli Aunola

Kielen pitää svengata romanissakin.”

(KAUKO RÖYHKÄ)

Millaisia haasteita tai vaikeuksia kohtasit?

Anneli: Ei ollut suurempia vaikeuksia.

Kauko: Eipä juurikaan, suunta- viivat olivat selkeät ja yhteistyö sujui hienosti. Näin tarinan kuvina ja tiesin, että se pitää sijoittaa joulukuun pimeyteen ja Pasilan aseman maisemaan.

Miten ja missä kirjoitat?

Anneli: Kotona. On älyttömän inspiroivaa, kun Kauko soittaa ja ideoidaan yhdessä. Sitten tartutaan määrätietoisesti ja jähkai- lematta toimeen. Minua inspiroivat muistot, ihmiset, elämä. Halusin tuoda esiin sen, miten ihminen ja etenkin lapsi selviytyy eli voimavaramme.

Kauko: Työhuoneella Turun Linnankadulla. Kirjoitan yleensä aamulla noin neljä tuntia. Sitten alkaa ajatus harhailla. Minua inspiroivat tarinat, ihmiskohtalot, koskettavuus ja rakkaus, pitää olla valoakin. Tykkään kirjoittaa suoraviivaista ja toiminnallista tekstiä ja haen myös kielellistä rytmiä. Kielen pitää svengata romanissakin.

Juoma, ruoka tai muu, jonka voimin kirjoitat? Muusa?

Anneli: Ruisleipä, jonka päällä on pinaattia ja tee.

Kauko: Kahvia ja karjalanpiirakat.

Tulevaisuudenkuviot?

Anneli: Kirjoitamme seuraavaa perheväkivaltaa käsittelevää kirjaa.

Kauko: Sen olisi tarkoitus ilmestyä ensi keväänä. Siinäkin on ihmismielen pimeitä puolia. Niitä pimeitä hetkiä on meissä kaikissa, ehkä se tekee dekkarista samaistuttavan. ■